

De prijs van een kind

Midden in de crisisjaren verkoopt een moeder haar twee kinderen.

roman

KRISTINA McMORRIS

Proloog

De verslaggevers dromden als hongerige wolven samen rond de bewaakte ingang. Ze wilden namen en plekken, alles wat maar rook naar de maffia, ieder feitje dat het goed zou doen op de voorpagina van de krant van morgen.

De ironie ontging me niet.

Ik zat al uren op een wachtkamerstoel in het ziekenhuis en stond op toen een dokter verscheen. Hij praatte zachtjes met een verpleegster. Zijn borstelige snor, net zo grijs als zijn slapen, bewoog op het ritme van zijn woorden. Mijn schouders waren strakgespannen. Ik speurde naar een blik, een voorbode van het grootste noodlot. De spanning rondom me steeg doordat anderen hetzelfde vreesden. De plotselinge stilte was oorverdovend. Maar de dokter beende weg en verdween om de hoek. Ik zonk weer terug in mijn stoeltje.

Het stonk hier naar ontsmettingsmiddel en bleekmiddel en sigaretten. Iets verderop klonk een schrapend geluid. Een man sleepte een stoel mijn kant op. Mijn nekharen gingen overeind staan en niet alleen door de klank. Een politiemann, die hoorde over mijn betrokkenheid, had me al gezegd dat er snel een rechercheur met me zou komen praten.

Hij ging nu zitten en keek me aan.

‘Goedemiddag.’ Hij zette zijn gleufhoed af en legde die op zijn schoot. In mijn ogen was hij het toonbeeld van een geheim agent.

Ik vergat acuut zijn naam en de formaliteiten waarmee hij zich aan me voorstelde – mijn hoofd zat vol watten door de bezorgdheid die in golven op me afkwam en door mijn slaapgebrek. Maar ik wist zo al welke informatie hij wilde. De-

zelfde als al die journalisten op straat, met hun niet-aflatende nieuwsgierigheid. Ze smachtten naar antwoorden die ik zelf nog niet eens precies begreep.

Kon ik maar ontsnappen – aan deze plek en aan dit moment. Wat zou het lekker zijn om een week, een maand, vooruit te gaan in de tijd. De geruchten waren dan al lang weer oud nieuws, de bloedplassen zouden dan zijn opgedweild, de afloop van deze dag was dan doorleefd. Ik zag het voor me, hoe ik daar met een kop koffie voor me zou zitten in een schemerig hoekje van een café, voor een interview door een jonge verslaggever. Zijn jeugdige bevlogenheid zou me herinneren aan de persoon die ik ooit was, toen ik naar de stad verhuisde, toen ik zeker wist dat ambitie en succes hielpen tegen het spook uit mijn verleden: het gevoel dat ik er niet toe deed.

‘Wat een opluchting,’ zou hij zeggen, ‘dat het allemaal met een sisser is afgelopen.’

Voor sommige mensen dan, natuurlijk. Niet voor iedereen.

En vervolgens: ‘Kun je me vertellen hoe het allemaal begon?’ De verslaggever in mijn hoofd en de rechercheur tegenover me werden één en ik twijfelde even wie van de twee me die vraag had gesteld.

Hoe dan ook, ineens kreeg ik het afgelopen jaar verbijsterend helder voor de geest, alsof ik door een lens keek, en zag ik via welke weg we hier allemaal waren uitgekomen. Elke stap was een dominosteen die de volgende omstootte.

Met de nodige spijt knikte ik hem langzaam toe en ik antwoordde met een herinnering.

‘Het begon met een foto.’

Deel I

‘Fotografie is de kunst van observatie.
Die heeft weinig te maken met de voorwerpen
die je ziet en alles met de manier waarop
je die voorwerpen ziet.’

Elliott Erwitt

1

Laurel Township, Pennsylvania
Augustus 1931

Hun ogen zag Ellis het eerst.

Op de veranda van een verweerde, grauwe boerderij, een van de weinige huizen langs de weg door de hooilanden, gooiden twee jongens kiezels naar een blikje. Ze waren hooguit zes en acht en liepen op blote voeten. Hun overall was talloze keren opgelapt. Hun huid was bruin van het vuil en de zomerzon en ze hadden geen blousejes aan. Met hun iele bouw en hun warrige, koperrode haar zagen ze eruit als hetzelfde kind in twee verschillende levensfasen.

En dan had je hun ogen nog. Van meer dan zes meter afstand hielden ze Ellis Reed al in hun greep. Ze waren blauw, als die van hemzelf, maar zo licht dat ze van kristal hadden kunnen zijn. Opvallend, in deze fletse omstandigheden, alsof ze daar niet echt thuishoorden.

Weer gleed er een zweetdruppel van Ellis' gleufhoed, langs zijn hals, zijn gesteven kraag in. Zelfs met opgerolde mouwen – het jasje lag nog in de auto – plakte zijn hele overhemd aan zijn lijf door die afschuwelijk klamme hitte. Hij ging dichterbij het huis staan en hief de camera. Zelf hield hij meer van weidse natuurfoto's, maar nu stelde hij de lens zo in dat hij de kinderen scherp in beeld kreeg. Daardoor zag hij ook dat bord. Een ruwhouten lat met splinterige randen, die een beetje richting de veranda hing, alsof hij achteroverleunde vanwege de middaghitte. De woorden erop, neergekalkt met houtskool, drongen pas tot hem door toen hij de foto maakte.

Twee kinderen te koop.

Zijn adem stakte een ogenblik.

Hij liet de camera zakken.

Feitelijk zou het hem niet hoeven schokken. Niet nu zo veel mensen nog steeds van de hand in de tand leefden sinds de markt in 1929 was ingestort. Elke dag weer werden kinderen tewerkgesteld op de boerderij van familie, of achtergelaten bij een kerk, weeshuis en meer van zulke plekken, in de hoop dat ze daar nog wél warmte en voedsel zouden krijgen. Maar je kinderen verkopen, dat gaf een nog grimmiger randje aan deze harde tijden.

Waren er andere broertjes en zusjes, die wel bij de ouders mochten blijven? Zouden de broers van elkaar gescheiden worden? Konden ze het bord zelf trouwens lezen? Zoals altijd wervelden de vragen door het hoofd van Ellis, stuk voor stuk zonder de vooroordelen die hij ooit had gehad.

Want vijf jaar geleden nog maar – hij was amper twintig en woonde in Allentown bij zijn ouders thuis – had hij zijn mening altijd klaar gehad. Maar op de straten van Philadelphia had hij sindsdien geleerd dat weinig noden een mens wanhopiger maken dan de behoefte aan eten. Bewijs? Daarvoor hoefde je maar een blik te werpen op de klappen die werden uitgedeeld in zo ongeveer elke wachtrij, zodra de laatste lepels soep uit de gaarkeuken werden uitgedeeld.

‘Wat hebbie daar, meneer?’ De oudste jongen wees naar het apparaatje in Ellis’ hand.

‘Dit? Gewoon mijn camera.’

Dat was niet helemaal waar. Het toestel was eigendom van de *Philadelphia Examiner*. Maar gezien de situatie leek die verduidelijking onbelangrijk.

Het jonge kind fluisterde tegen de oudste, die op zijn beurt Ellis aansprak, alsof hij vertaalde voor zijn broertje. ‘Is dat je werk? Foto’s maken?’

Het was een feit dat Ellis’ baan – wissewasjes verslaan voor de societypagina – daar grotendeels op neerkwam. Niet pre-

cies het soort verslaggeving dat hij als loopbaan voor zich had gezien. Elke minkukel kon dit.

‘Tijdelijk.’

De oudste jongen knikte en gooide nog een kiezelsteen naar het blikje. Zijn broertje kauwde op zijn droge onderlip met een onschuldige uitstraling die paste bij zijn ogen. Niets vertelde hem of ze beseften hoe hun leven eruit zou gaan zien. Waarschijnlijk was dat maar goed ook.

Weliswaar kregen kinderen die als baby geadopteerd werden vaak een goede kans om echt bij het adoptiegezin te gaan horen; maar iedereen wist hoe het kinderen verging die op oudere leeftijd in huis werden gehaald. De meisjes dienden als schoonmaakster, naaister, dienstmeid. De jongens als boerenknecht in de stal of op de akker, als toekomstig fabrieksarbeider of ze werden aan het werk gezet in de kolenmijn. Maar misschien was het voor deze twee nog niet te laat. In elk geval niet met een beetje hulp.

Ellis tuurde door de ramen naar binnen, zoekend naar beweging achter het vuil. Hij spitste zijn oren, in de hoop pannen te horen kletteren of een stoofpot te ruiken – iets wat wees op een moeder die thuis was. Maar alleen het verre geronk van een tractor en de aardse geur van boerenland zweefden door de lucht.

Toen drong er zich een vraag aan hem op. Wat kon hij überhaupt voor dit stel doen? Hun ouders ervan overtuigen dat er een betere manier moest zijn? Hun een paar dollar toeschuiven, terwijl hij zelf maar net zijn huur kon opbrengen?

Beide broers keken hem nu aan, alsof ze wachtten tot hij iets zei.

Ellis bande het bord uit zijn blikveld. Hij probeerde koortsachtig woorden te vinden – iets waar ze wat aan hadden. Tevergeefs.

‘Het ga jullie goed, jongens.’

Ze zwegen en met tegenzin draaide hij zich om. Het getik van steentjes tegen blik begon weer en nam af toen hij zich

terugtrok op de landweg. Vijftig meter verder wachtte, met de ramen open, zijn T-Ford, die hij ooit had gered van de sloop. De radiator siste en stoomde niet meer. Op de een of andere manier was zijn omgeving ook veranderd. De uitgestrekte ruimte, de schots en scheve hekken... nog maar een paar minuten geleden hadden die hem interessant genoeg geleken als object voor zijn persoonlijke fotocollectie. Een fatsoenlijke manier om de tijd te doden, zolang zijn motor stond af te koelen van de hitte in augustus. Nu waren het niet meer dan achtergrondbeelden bij de zoveelste tragedie waar hij niets aan kon veranderen.

Hij gooide de camera in zijn oude barrel, iets harder dan nodig, en pakte zijn fles water. Na het bijvullen van de radiator bereidde hij de motor voor, door de schakelaars in te stellen en de sleutel om te draaien. Daarna liep hij naar de motorkap, waar hij de wielkast vasthield om meer kracht te kunnen zetten en een hartgrondige zwengel aan de slinger gaf. Een tweede poging bracht de sedan gelukkig tot leven.

Eenmaal achter het stuurwiel trok hij zijn hoed van zijn hoofd en reed hij weg, happiger dan ooit om terug te gaan naar de stad. Over drie kwartier zou hij in een heel andere wereld zijn.

Op zijn neergesmeten jasje naast zich flapperde zijn wegencartaart in een luchtstroom die door de auto blies. Vanochtend nog had dat morsige vel papier, beschreven met potloodnotities en omcirkelde bestemmingen, hem geleid naar zijn recentste opwindende klus: een quilttentoonstelling door de Dames Echtgenotes van Pennsylvania, voorgezeten door de vrouw van de burgemeester van Philadelphia. Ongetwijfeld was al dat handwerk heel indrukwekkend, maar hij had onhoorbaar gemopperd bij elke klik van de sluiters. Dat het bovendien zondag was, had zijn stemming nog verder bedorven, omdat hij de foto's hierna ook nog moest ontwikkelen én een kladversie moest schrijven van het artikel voor zijn deadline morgenochtend – en daar ging zijn vrije dag. Nu schaamde hij zich

daarvoor, vanwege die twee jongens, want tenslotte klaagde hij over een baan waar veel mensen hem om benijdden.

Hoezeer Ellis ook probeerde de jongens uit zijn hoofd te zetten, ze bleven terugkomen, bij elke hobbel in de snelweg en elke reutel van zijn auto. Maar pas bij het naderen van het gebouw waar de *Examiner* was gevestigd, drong de echte reden tot hem door waarom ze hem zo diep raakten en kon hij niet meer om de vraag heen: als zijn broer hier vandaag was, hadden hij en Ellis dan ook zo veel op elkaar geleken? En waren ze dan allebei gewenst geweest?

2

Met haar pothoed nog op arriveerde Lily bij haar bureau en ze kromp ineen toen ze besepte wat ze gedaan had.

Of eigenlijk, wat ze had nagelaten.

Vrijdagmiddag had een verslaggever Arbeid staan wachten tot een paar foto's droog waren. Lily's baas, Howard Trimble – een hoofdredacteur die de krant leidde als een commandant die op oorlog afkoerst – had erop gestaan de foto's de eerste werkdag van komende week te beoordelen. En omdat de verslaggever er zo vreselijk verkouden uitzag, had Lily de arme man beloofd dat zij de droge foto's zou indienen, dan kon hij vast naar huis.

Ze hield zich altijd aan haar beloften. Maar in de wervelwind van andere taken was het erbij ingeschoten. Nu was het maandag – tien over halfzeven. Nog twintig minuten tot de chef normaal gesproken aankwam.

Lily haastte zich over de nieuwsredactie. Gesprekken op mompelvolumen en verlaten bureaus, allemaal aan elkaar geschoven, vulden de ruimte. De dagploeg van de *Examiner* verving langzaam de laatste leden van de nachtbemannings, een dagelijks wisselen van de wacht.

Ze nam de trap, die naast de lift zat en sneller was als je maar één verdieping hoger moest zijn, en verscheen in de zetterij op de vierde verdieping.

'Goedemorgen, juffrouw Palmer.' Een jonge man met lange ledematen stond rechts van haar met een arm vol mappen. De naam van de nieuweling ontging haar.

Ze reageerde met een flauwe glimlach en hield pas in toen hij weer iets zei.

‘Het wordt weer zo’n broeierige week, hoorde ik.’

De gretigheid in zijn stem ontging haar niet. Ze antwoordde: ‘Ja, dat hoorde ik ook.’

‘Ben je meestal druk in het weekend?’

Ze had zoals ieder weekend de twee uur durende rit naar Delaware – haar echte thuisbasis – uitgezeten en dat was dus niet het damespension in de buurt waar ze tijdens de werkweek verbleef. Maar het doel van die ritten was, zoals zo veel andere zaken in haar leven, niet iets wat ze kon delen.

‘Ik vrees dat ik op het moment haast heb, maar een fijne dag gewenst.’ Met een hoffelijke glimlach liep ze langs hem heen naar de deur in de hoek. Die zat gelukkig niet op slot en daarmee stond ze in de sluis. Het bordje op de tweede deur – *Niet storen* – was naar achter gekanteld, als aanduiding dat de donkere kamer niet in gebruik was en veilig kon worden betreden.

Binnen bungelden een dunne ketting en een peertje boven haar hoofd. Ze trok aan de ketting en zette daarmee de kleine, rechthoekige ruimte in een sinister rood licht. Het rook er naar de ontwikkelingsvloeistoffen in een heel assortiment aan bakken, die tussen de materialen op een plank aan de muur stonden.

Meer dan een dozijn foto’s hing aan een lijn die gespannen was over de hele lengte van de ruimte. Achteraan, net na beelden van vrouwen die trots hun dekens toonden, zag Lily de drie foto’s die ze zocht: scènes van een vakbondsvergadering van staalwerkers.

Snel pakte ze een lege map van de plank en maakte ze de trits foto’s los. Juist toen ze dacht dat ze daarmee klaar was, trok iets haar blik. Het was een simpele foto van een boom – tot je beter keek. De oude eik stond in een veld, alleen, bijna treurig. De takken strekten zich uit alsof ze verlangden naar iets buiten beeld.

Lily bestudeerde het volgende beeld, van initialen die waren uitgekerfd in een hek vol splinters: *K. T. + A.*

De laatste letter was onvoltooid, en liet de bedoelde vorm over aan de verbeeldingskracht van onbekenden. En zelfs het verhaal erachter. Ze liep door naar een volgend beeld en weer verder. Een weggegooide flessendop op een wegdek. Een bloem die rechtop stond in een perkje verdroogd onkruid. Elke foto vertelde een verhaal, en ze twijfelde er niet aan wie ze gemaakt had.

Sinds ze twee lentes geleden was begonnen als secretaresse van de baas was Lily al twee keer eerder op Ellis Reeds persoonlijke foto's gestuit. Elk beeld bevatte een intrigerend perspectief, een gelaagdheid die menig fotograaf niet zou hebben kunnen vangen.

Hoewel maar weinig mannen in dit vakgebied bereid waren te schrijven voor de vrouwenpagina's, of akkoord gingen met het hongerloon, hield Ellis het toegewijd vol. Maar net als Lily zat hij duidelijk vast aan een baan waarin hij zijn ware talenten niet volop kon benutten. Niet dat ze dat ooit zei, natuurlijk, want hun periodieke gesprekjes gingen zelden verder dan de standaard hartelijkheid...

De gedachte vervloog toen ze zich omdraaide.

In de rode gloed hing een foto van een bord dat haar deed rillen. Twee kinderen op een veranda werden te koop aangeboden. Als vee op een markt.

Zonder waarschuwing kwam het in haar op en maakte het los wat ze zo diep had begraven. De angst, de pijn, de spijt. En toch kon ze haar blik er niet van losscheuren. Ze trok de foto van de knijpers om hem beter te kunnen bekijken, want tranen vertroebelden haar zicht.

Ze schrok op van een lichtflits.

De deur ging open en meteen weer dicht.

'Sorry!' riep een man. 'Hij zat niet op slot en het bordje hangt niet omlaag.'

Ineens beseftte Lily weer wat ze van plan was en hoe weinig tijd ze had.

'Ik ben al weg!' Ze riep zich tot de orde en liep toen pas

naar de deur. Maar terwijl ze haar hand al uitstreekte naar de deurknop, drong tot haar door dat ze Ellis' foto nog in haar hand hield.

Een duister deel van haar wilde niets liever dan het vel verscheuren en verbranden, en het negatief ook. Maar een stem in haar binnenste bracht haar op een ander idee. Ze kon iets goeds voortbrengen uit het verschrikkelijke. Ze kon kinderen die zo makkelijk vergeten werden op de voorgrond zetten, als herinnering dat ze er stuk voor stuk toe deden. Een les die ze uit eigen ervaring kende.

Lily wierp nog een laatste blik op de foto, stopte hem in haar map en opende de deur.

3

Dwars door het krappe, bultige matras heen klonk het knar-sende geluid van de springveren, alsof ze hem waarschuwd. Ellis trok het kussen van zijn hoofd. Hij kneep zijn ogen dicht tegen het zonlicht dat door zijn raam naar binnen stroomde. Hij had het open laten staan zodat de hitte kon ontsnappen. Stadsherrie en de stank van uitlaatgassen en riolen waren de prijs die hij daarvoor betaalde. Hij rolde naar zijn blikken wekker met twee bellen op het nachtkastje, dat tegelijk diende als bureau, en knipperde een paar keer om de slaap uit zijn ogen te bannen.

Kwart over tien. Een kwartier later dan de deadline.

O nee. Hij moest in zijn slaap de wekker hebben uitgezet. Geen wonder, met dat kibbelende stel boven zijn hoofd dat hem de halve nacht uit zijn slaap had gehouden.

Hij kwam moeizaam overeind. Zijn laken lag in een hoopje op de kale houten vloer. Hij had eigenlijk geen tijd om te plassen. Met een paar stappen was hij bij de deur – het enige voordeel van een appartement met de afmetingen van een bezemkast – en ging hij in de rij staan voor het toilet, die tot halverwege de hal liep. Weer een nadeel van de enorme nationale werkloosheid. Twee jaar geleden nog was er, afgezien van moeders, peuters en oude mensen, niemand op dit tijdstip thuis.

‘Schiet even op,’ mompelde hij. Een wegsnellende muis was de enige die gehoorzaamde.

Pal voor Ellis’ neus onderbraken drie vrouwen van middelbare leeftijd hun gesprek. Hun gezicht sprak boekdelen: hij was naakt, afgezien van zijn onderbroek.

‘Sorry hoor,’ zei hij, en bedekte zichzelf als in een reflex. Hoewel hij de afgelopen jaren redelijk gespierd was geworden, was hij op dat moment ineens weer het magere joch van voor zijn puberteit: een matige slagman bij honkbal op straat, zonder perspectief op een profcarrière; een atleet met net te weinig zelfvertrouwen en dus net te weinig snelheid, om in de prijzen te vallen.

Hij hoefde niet meer zo nodig en blies de aftocht, terug naar zijn appartement. Het geklaag van de vrouwen over zijn gebrek aan fatsoen weerklonk door de hele hal.

Bij zijn wasbak gooide hij een plons water van een dag oud over zijn hoofd en lichaam. Vervolgens trok hij de gewassen werkkleren van de lijn die de kamer in tweeën deelde en deed ze aan. Hij stopte zijn artikel in zijn zacht leren koffer, nam die onder de arm omdat er geen handgreep meer op zat en haastte zich naar buiten. Op een dag zou hij in stijl naar zijn werk gaan en zich niet meer druk hoeven te maken over de benzineprijs. Tot het zover was, trok hij elke ochtend een sprintje om de overvolle tram te halen.

Eenmaal in de tram probeerden passagiers zich af te koelen met geïmproviseerde waaiers: een opgevouwen krant of hun hoed. Ellis bedacht dat hij niet alleen zijn gleufhoed was vergeten, maar ook zijn haar niet had getemd. Zijn zwarte haar was weliswaar kort, maar zonder tonic een warboel. Nog een reden om zich straks op kantoor gedeisd te houden.

De rails piepten en de bel klingelde toen de tram doorreed, langzaam genoeg om de krantenjongens de voorpaginakoppen te kunnen horen roepen.

‘Lindberghs landen in Japan!’

‘Jong bendelid dood, rechercheur beschoten!’

‘Weggelopen bruid weer bij bruidegom terug!’

Overall hing de uitstoot van de fabrieken die hoestend en proestend in leven probeerden te blijven.

Eindelijk zag hij het stadhuis verschijnen, een grotesk en majestueus gebouw van kalksteen en graniet. Boven op de

klokkentoren stond een verweerd heldenbeeld, dat in Ellis' verbeelding naar hem fronste omdat hij veel te laat was.

Hij stapte uit bij zijn halte en miste op een haar na een paard-en-wagen. Hij doorkruiste zo snel hij kon de markt, laverend langs handkarren en schoenpoetsers. Hij remde pas af bij het kale, vijf etages tellende tehuis van de *Examiner*. Zijn werkgever was niet het beroemde *Evening Bulletin*, maar als avondblad met ruim twintig jaar levenservaring toch een respectabele uitdager.

'De tweede graag,' zei hij toen hij samen met twee mannen van de proefdrukafdeling de lift in stapte. De gebukte liftbediende gaapte en begon aan de klim, terwijl de proevers kletsten over de meisjes die ze de vorige avond hadden ontmoet: een paar winkeljuffrouwen van het moderne warenhuis. De bediende opende de deur ditmaal dertig centimeter boven de tweede verdieping – meestal was het juist een stuk te laag; het ging vreemd genoeg nooit precies goed – en nodigde daarmee de scherpe geuren van koffie en drukinkt en een dichte walm sigarettenrook binnen.

Ellis stapte de afdeling Stadsnieuws binnen, het zenuwcentrum van de krant. In het hart van het doolhof van bureaus zaten redacteurs van de vier grootste afdelingen ijverig te werken. Gelukkig zag hij geen spoor van zijn baas, eindredacteur Lou Baylor. Met zijn kale hoofd en stevige lijf viel die man overal op.

Ellis mengde zich in het ochtendumult. Steeds luidere stemmen, zowel van het personeel als uit de draagbare radio's, probeerden de rinkelende telefoons en ratelende typmachines te overstemmen. Kopijbezorgers flitsten heen en weer, en iedereen moest worden bijgepraat over afgelopen weekend. Een eindeloze race zonder eindstreep.

Een paar stappen bij zijn bureau vandaan voelde Ellis iemand aan zijn elleboog trekken. Met een ruk draaide hij zich om, om vervolgens Lily Palmer, met een koffiemok in haar handen, voor hem te zien staan.

‘Ik dacht al: waar blijf je?’

‘Ik... nou ja, mijn wekker. Die ging niet.’

Lily was een schoonheid, maar niet typisch, zoals een model. Haar kastanjebruine haar droeg ze netjes opgestoken. En haar neus, net zo slank als haar lippen, was bezaaid met lichte sproetjes. Toch vielen haar ogen hem vandaag het meest op. Niet omdat ze zo groen en koperrood waren, maar door de vonk van tijdsdruk.

‘De chef vroeg naar je. Ik zou maar opschieten.’

Ellis wierp een blik op de klokken aan de muur, die vier tijdzones besloegen. De plaatselijke tijd luidde twaalf over halfelf. Had zijn blunder nu al de oren van Trimble bereikt?

Bij de meeste kranten van dit formaat liet de hoofdredacteur dit soort kwesties over aan de eindredacteur. Maar Howard Trimble was de oudste zoon van de gepensioneerde oprichter en schonk het liefst elke kwestie zijn aandacht, vooral als iemand op de vingers kon worden getikt.

Ellis was nu op zijn hoede voor een van zulke tierende berispingen. ‘Ik leg alleen heel even mijn spullen –’

De chef bulderde vanuit zijn kantoor in de verste hoek: ‘Krijg ik nog koffie of moet ik hier echt álles zelf doen? En waar hangt Reed uit?’ Zijn deur stond slechts halfopen, en toch konden ze hem waarschijnlijk tot in de kelder verstaan, waar zelfs de meest luidruchtige drukpersen niet tegen hem op konden.

Lily zuchtte en keek hem aan. ‘Zullen we dan maar?’

Ellis knikte, alsof hij een keus had.

Samen liepen ze langs talloze bureaus op een rij, omringd door torenhoge stapels krantenpapier, naar de plaats des onheils. Lily op haar lage hakken en in haar rechte, zwarte rok. Ze was gracieus als altijd, maar op het preutse af, en praatte nooit over koetjes en kalfjes. Die stilte voelde nu beangstigend.

En toen zag hij haar blik, die hij niet helemaal kon plaatsen. Misschien wist ze iets wat hij niet wist.

‘Wat is er?’

‘Hm? O, niks.’

‘Juffrouw Palmer.’ Een paar meter voor de deur hield hij haar tegen.

‘Je... ziet er gewoon uit alsof je een zware nacht hebt gehad.’

Ineens beseftte hij hoe onverzorgd hij eruit moest zien: stoppels op zijn gezicht, zijn kapsel een chaos, een bij elkaar geraapt pak. Net zo modieus als een zwerver uit een steegje.

‘Undercoververhaal,’ legde hij uit.

Ze glimlachte flauwtjes, zo makkelijk prikte ze erdoorheen. Meteen trok ze haar gezicht weer in de plooi en draaide ze zich om, voor de stap naar het kantoor van haar baas. Ellis streek zijn haar, dat piekte en nog steeds nat was, glad en volgde haar naar binnen.

De bladen van een mechanische ventilator op de lage dossierkast bij het open raam tikten bij elke rotatie.

‘Dat werd tijd ook,’ baste de chef vanaf zijn stoel. Hij was een tikje rond in de taille, en je zag hem zelden zonder vlinderdas en een bril op de punt van zijn neus. Met zijn wenkbrauwen die zo vol waren als zijn baard leek hij op een goeiige opa, tot hij zijn mond opendeed.

Ellis ging zitten op de bezoekersstoel. Hij hield zijn koffer vlak bij zich, als een anker tijdens een orkaan. Zoals altijd leek het bureau tegenover hem door zo’n storm te zijn getroffen. Brieven, mappen, kladjes vol notities. Memo’s, circulaires, krantenknipsels.

‘Vergeet uw elfuurtje niet,’ zei Lily tegen de chef, en ze gaf hem de mok. ‘Verder heeft uw vrouw gebeld. Ze wil weten waar u komende vrijdag samen dineert.’

De chef wilde een slok nemen, maar verstijfde even. ‘Vergeten te reserveren.’

‘In dat geval laat ik mevrouw Trimble weten dat het het *Carriage House* wordt. Die hebben plaats om zeven uur. Ik geef door aan de gastheer dat het uw trouwdag is, dan zorgen zij voor bloemen en iets... speciaals voor de gelegenheid.’

De verwijzing naar alcohol was nauwelijks verholen, aan-

gezien het niet ongebruikelijk was om een gulle fooi in te ruilen voor wijn of champagne, geserveerd in discreet glas, zelfs bij de meest vooraanstaande restaurants. Hoe goed de bedoelingen ook waren geweest: door de drooglegging kreeg de bevolking juist extra zin in drank, tierde de corruptie welig en leefden bendeleden als een vorst. Er ging geen week voorbij zonder een krantenkop over types als Max ‘de Klungel’ Hoff of Mickey Duffy of de Nig Rosen-bende.

‘Nou, dan... prima.’ De toon in de stem van de chef klonk daadwerkelijk bijna aardig. Maar nog geen tel later gebaarde hij dat Lily mocht gaan en richtte hij zijn harde blik op Ellis.

‘Dus,’ zei hij, ‘Reed.’

Ellis ging rechtop zitten. ‘Ja, chef.’

In het voorbijgaan leek Lily’s blik ‘veel succes’ te zeggen. Daarna trok ze de deur met zo’n harde klap dicht dat het ruitje ervan rammelde, en ging de chef verder.

‘Ik begreep dat je een paar nogal interessante foto’s hebt genomen.’

Van zijn *à propos* gebracht worstelde Ellis met de boodschap. ‘U bedoelt?’

‘Heb je hier een verklaring voor?’ Uit een map haalde de chef een foto en hij legde hem op het bureau. Het was die van de jongens op de veranda, en hun hartverscheurende bord dat tegen het huis aan leunde. Ongetwijfeld had de chef ook de andere foto’s gezien. Bij die gewaarwording kreeg Ellis buikpijn.

‘Chef, dat waren gewoon... ik moest de tijd doden na die tentoonstelling. Luister, het was daar smoorheet en mijn motor...’

Het was niet nodig om die zin te voltooien. Niets kon rechtvaardigen dat hij een camera en rolletje van de krant had gebruikt voor persoonlijke foto’s, en ze had ontwikkeld met spullen van de zaak.

De chef leunde achterover en trommelde met de vingers van zijn rechterhand op de armleuning van zijn stoel, alsof hij

ergens over nadacht – of ging hij een reprimande uitdelen? Het leek Ellis het best om te zwijgen.

‘Je werkt hier inmiddels – wat is het, een jaar of vier?’

‘Vijf... om precies te zijn.’

Een miniem detail. Ellis baalde van de onverstandige correctie, maar toen drongen zijn eigen woorden tot hem door. Vijf jaar was niet heel lang, maar nog steeds een respectabele tijd. Eerst had hij lopen ploeteren in ‘het lijkenhuis’ – een toepasselijke bijnaam voor het raamloze, stoffige archief – gevolgd door een tijdlang overlijdensberichten uittikken. Ellis had gesmeekt om promotie. ‘Het maakt niet uit wat,’ had hij gezegd. En toen bleek een van de twee societyjournalisten van de krant toevallig in militaire dienst te moeten.

Ellis moest zijn mannelijke ego ervoor opzijzetten. Het baantje was een middel. En voortaan viel hij rechtstreeks onder meneer Baylor, die puin had geruimd na het vertrek van de societyredacteur. Zij ging voor haar moeder zorgen en Howard Trimble deed alles voor efficiency, vooral als het de krant ook maar een grijpstuiver aan personeelskosten scheelde.

Dat was twee jaar geleden. Sindsdien had hij regelmatig gevraagd om foto’s te maken van echt nieuws, maar ondanks dat stond hij nog steeds niet hoger op de ladder. Hij was blij dat de meeste artikelen die gedetailleerde beschrijvingen van taart en zijde vereisten werden geschreven door zijn collega, mevrouw Jenkins. Maar nog altijd betekende dat voor Ellis een eindeloze reeks aan galerietoonstellingen en chique gala’s, heel soms een glimp van een beroemdheid en – zijn persoonlijke favoriet – hooggeplaatsten die naar feesten gingen waarvan de opbrengst was voor het goede doel, zodat ze met minder schuldgevoel de bedelaars op de stoep bij het warenhuis konden negeren.

Als iemand het recht had om te klagen, was het Ellis.

Hij keek op. ‘Vijf jaar, nota bene. En al die tijd heb ik alles gegeven. Bijna ieder weekend was ik op pad, bij elke klus die ik kreeg. Ik heb er nooit over geklaagd. Dus, als u me een

reprimande gaat geven, of me de laan uit wilt sturen vanwege een paar foto's, dan doet u maar.'

De logica kreeg hem nauwelijks in het gareel; dit was niet bepaald een goede tijd om zonder werk te zitten, en nooit zou hij met hangende pootjes zijn vader om geld vragen, maar dat zij zo.

Er viel geen emotie af te lezen aan het gezicht van de chef. 'Ben je klaar?'

Ellis liet geen spoor van spijt blijken en knikte.

'Uitstekend.' De toon van de man bleef neutraal maar afgemeten. Als een snaar die trilde bij elke lettergreep. 'Want ik heb je laten halen om een hoofdartikel te schrijven. Een familieprofiel bij die foto van je. Als het niet te veel moeite is.'

De tikkende ventilator leek alle zuurstof uit het kantoor te zuigen.

Ellis slikte moeizaam en weerstond de drang om zijn bovenste knoopje los te maken. Door de vernedering voelde hij zich weer zo klein als een schooljongen. In een andere versnelling probeerde hij luchtig te doen. Bewust. Minder lomp.

'Natuurlijk, chef. Fantastisch idee. Ik begin er meteen aan.'

De chef zei niets.

Ellis sprong overeind, vergat bijna zijn koffer en vertrok voordat het aanbod kon worden ingetrokken.

Tegen de tijd dat hij bij de deur was, glimlachte hij van oor tot oor. Al die banale stukken en lege evenementen, die jaren vol geduld en volharding. Eindelijk bleken ze niet voor niets geweest. Die kans bestond, in elk geval.

Te midden van de hectiek op de redactie beende hij naar zijn bureau en bedwong hij zijn enthousiasme. Een hoofdartikel was nog geen garantie. De tekst moest worden goedgekeurd. Alles eraan moest uitmuntend zijn: sterke citaten, puntige observaties, en allemaal ondersteund door de feiten. Hij dacht al na over zijn rit terug naar de boerderij toen een beeld van de boerderij uit zijn herinnering bovenkwam.

Hij vertraagde zijn pas.

Het idee om die ouders te interviewen, laat staan hun zoons... iets eraan voelde onrechtvaardig.

Hij probeerde de gedachte weg te wuiven – de beste verslaggevers aarzelden niet bij de kans op een goede primeur – maar Ellis kon niet om de waarheid heen: dit waren geen politici of filmsterren of anderen die om de schijnwerper hadden gevraagd, geen mensen die zich hadden voorbereid op het oordeel van de massa. En dat oordeel kon op zijn zachtst gezegd hardvochtig zijn, als er een lelijke waarheid bleek te schuilen onder de problemen waar het gezin mee kampte. Stel dat de vader een dronkaard was die de huur verbraste, of dat de moeder simpelweg geen zin meer had in al die moeite. Afhankelijk van het verhaal was het mogelijk dat de kinderen er nog het zwaarst onder zouden lijden.

Dat risico wilde Ellis het liefst vermijden. Hij hoefde alleen maar een andere invalshoek te vinden, zonder voor hen nadelige bijzonderheden. Maar wel snel. Als hij te lang wachtte, verdween de belangstelling van de chef en daarmee het aanbod ongetwijfeld.

Ellis wierp een blik op de plaatselijke klok. Er was nog tijd tot de volgende afspraak van de chef, maar niet veel.

Voor hij zich kon bedenken, ging Ellis terug naar het hoekkantoor. Hij verfijnde zijn vraag nog tijdens het lopen, zich welbewust van de risico's.

De aandacht van de chef was verschoven naar een stapel papierwerk. Korter had de blik op Ellis niet kunnen zijn, die behoedzaam begon met een voorbehoud. 'Luister, chef, er is maar één probleempje. Kijk, ik weet niet heel zeker of de ouders het goedvinden als ik mijn vragen op hen afvuur.' Hij kwam niet verder voor er al een reactie klonk.

'Geef me dan het adres maar. Ik stuur wel een andere journalist.'

'Wat? Nee, ik bedoelde niet –'

Er klonk een zachte kloep op de deur en Lily stak haar hoofd naar binnen. 'Sorry dat ik u onderbreek, chef, maar de

commissaris is hier voor uw vergadering.’

De chef keek op zijn horloge. ‘Ja, stuur hem maar naar binnen.’

Ze knikte en verliet het kantoor.

Paniek nam bezit van Ellis. Zijn grote doorbraak glipte door zijn vingers. ‘Ik zeg alleen maar dat, nou... die foto gaat over meer dan dat ene gezin.’ Over zijn schouder kon hij Lily en de commissaris dichterbij zien komen. Hij zette door, ondanks de zichtbaar groeiende irritatie op het gezicht van de chef. ‘U weet dat er overal mensen lijden. Het grotere verhaal is waaróm dit nog steeds gebeurt. Afgezien van de beurskrach, natuurlijk.’

Gedurende de eindeloze seconde die volgde, klampte Ellis zich vast aan zijn koffer en wachtte met ingehouden adem.

Uiteindelijk schudde de chef zijn hoofd, alsof hij het niet eens was met zijn eigen besluit. ‘Goed. Schrijf dat verhaal dan maar.’

Ellis zuchtte opgelucht, maar snapte dat het niet slim was om het ter plekke te vieren. ‘Bedankt, chef. Enorm bedankt.’ Hij botste haast met zijn rug tegen Lily op, die op dat moment binnenkwam met de commissaris. Ellis maakte plaats zodat ze konden doorlopen en ging terug naar zijn bureau.

In zijn enthousiasme vergat hij bijna zijn stuk voor de societypagina. Hij leverde het meteen in, met een geschikte foto, gelukkig zonder repercussies, en plofte neer op zijn bureaustoel.

Achter een typemachine twee bureaus verderop zat Clayton Brauer met twee vingers zijn verhaal uit te tikken. Hij had lichte gelaatstrekken, brede schouders en was een pietje-precies. Een half opgerookte sigaret bungelde zoals gewoonlijk uit zijn mondhoek.

In de nieuwswereld werd veruit het merendeel van de stukken anoniem gepubliceerd, dat was gebruikelijk bij elke zichzelf respecterende krant. Maar dankzij zijn flitsende verslagen over misdaad en corruptie was de lofbetuiging ‘door Clayton Brauer’ in de *Examiner* – zelfs op de voorpagina – verschenen

en dat vaker dan Ellis kon en wilde bijhouden.

Natuurlijk zou het hoofdartikel van Ellis niet voor op de krant komen, maar hij was in één klap veel dichterbij die felbegeerde naamsvermelding gekomen. En belangrijker nog: bij de kans om eindelijk een belangrijk verhaal te schrijven.

Hij rolde vers kopijpapier in zijn schrijfmachine. Op zoek naar inspiratie bekeek hij de foto nog eens. Ongetwijfeld kon hij kiezen uit allerlei benaderingen. Zijn vingers zweefden boven de toetsen, wachtend op de woorden. Iets provocerends. Iets nieuwswaardigs.

Misschien zelfs iets... creatiefs.